

en særlig Kontrakt for hver enkelt Genstand og kun kæde dem til hverandre i de Relationer, hvor han selv har Interesse i deres indbyrdes Afhængighed. Som Bestemmelsen er formuleret, vil Køberen kunne gøre Brug af den ham givne Ret og forlange Lovens Regler bragte til Anvendelse, selv om Afbetalingspriserne for de forskellige Køb sammenlagt overstiger det i § 1, 3dje Stykke angivne Beløb af 3000 Kr.

Til § 9.

Medens §§ 3—8 kun omhandler det Tilfælde, at Sælgeren vil tage Tingen tilbage, indeholder § 9 en Regel for den Eventualitet, at Sælgeren foretrækker at søge Køberen for den resterende Købesum under Paaberaabelse af, at Køberens Misligholdelse af Betalingspligten i Henhold til en i Kontrakten optaget Bestemmelse (den saakaldte *clausula cassatoria*) har medført, at hele Købesummen er forfalden til Betaling. Forslagets § 2 har allerede for saa vidt ydet Køberen Beskyttelse mod denne Eventualitet, som *clausula cassatoria* kun vil kunne bringes til Anvendelse, naar de dersteds nærmere angivne Betingelser med Hensyn til Misligholdelsen foreligger. Men dertil føjer nu nærværende Paragraf den yderligere Regel, at Sælgeren i et saadant Tilfælde maa finde sig i, at Reglerne i § 4, 1ste og 2det Stykke bringes til Anvendelse ved Beregning af hans Tilgodehavende, der selvfølgelig i dette Tilfælde maa opgøres pr. den Dag, da Forligsklagen udtages, saaledes at der paa den ene Side indrømmes Køberen Afkortning for alle de Afdrag, der først forfalder efter dette Tidspunkt, og paa den anden Side gives Sælgeren Morarenter efter de almindelige processuelle Regler. Dette turde være et hensigtsmæssigt Supplement til Reglen om Tingens Tilbagebetaling. Ganske vist hænder det for Tiden saa godt som aldrig, at en Sælger i Stedet for ved Fogeden at lade sig sætte i Besiddelse af den solgte Genstand giver sig ind paa et forholdsvist langvarigt og bekosteligt Søgmaal til Inddrivelse af Købesummen. Men træder Lovfor-

slaget i Kraft, og indeholder det ikke nogen Regel svarende til § 9, vil Forholdet muligvis forandre sig, idet Sælgeren efter Omstændighederne vil kunne se sin Fordel i at sagsøge Køberen til Købesummens Betaling og efter opnaaet Dom gøre Udlæg paa almindelig Vis for derigennem at unddrage sig Beregningsmaaden efter § 4, 1ste og 2det Stykke. Det er dette, der nu umuliggøres ham i nærværende Paragraf, og dette har Kommissionen ment at kunne gøre uden Betænkelighed, fordi Anvendelsen af *clausula cassatoria* er et saa skrappt og med selve Grundtanken for Afbetalingshandelen saa lidet stemmende Retsmiddel, at en fornuftig Begrænsning fuldt vel lader sig forsvare. Derimod medfører Lovforslaget paa dette lige saa lidt som paa noget andet Punkt nogen som helst Indskrænkning i Sælgerens Ret efter Afbetalingskontrakten, naar han i Overensstemmelse med selve Afbetalingshandelens Idé nøjes med at søge Køberen for de enkelte Afdrag efterhaanden, som de forfalder til Betaling.

Til § 10.

I §§ 10—14 indeholdes de processuelle Forskrifter. Som allerede omtalt i Indledningen divergerer de 3 Tekster paa dette Punkt betydeligt fra hverandre, hvad er en naturlig Følge af, at Retsmidlet »umiddelbare Fogedforretninger« er langt mere udviklet her i Landet end i Norge og Sverige. Da Opgaven maa være at gøre den processuelle Fremgangsmaade saa let, hurtig og billig som muligt, har det ikke kunnet komme indenfor Kommissionens Tanke at begrænse Sælgerens Adgang til at benytte dette Retsmiddel, og de i den danske Tekst indeholdte Bestemmelser gaar derfor udelukkende ud paa at fjerne de Tvivl og afhjælpe de Mangler, der for Tiden knytter sig til Anvendelsen af samme.

§ 10 begynder iøvrigt Afsnittet om de processuelle Regler med en Udtalelse af mere almindelig Natur. Denne Udtalelse tager Sigte i 2 Retninger. Dels fremgaar det af Formuleringen i 1ste Punktum, at